

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku D.D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 lipca 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 20 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 23 kwietnia 2015 r., nr [...] odmówił D.D. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, zgodnie z orzeczeniem Komisji Lekarskiej z dnia 12 marca 2015 r.

Wyrokiem z 13 lipca 2017 r., sygn. akt VIII U [...] Sąd Okręgowy w P. oddalił odwołanie D.D. od w/w decyzji organu rentowego i przyznał r.pr. G.T. kwotę 110,70 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującej z urzędu. Zdaniem Sądu, analiza całokształtu materiału dowodowego prowadziła do jednoznacznego wniosku, że odwołująca się nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. Sąd wskazał, że kompletnym, rzeczowym i należycie uzasadnionym konkluzjom biegłych lekarzy, strony nie przeciwstawiły rzeczowych argumentów medycznych mogących podważyć ich wiarygodność, zarzuty dotyczyły

bowiem głównie kwestii pobocznych, nieistotnych dla rozstrzygnięcia lub też zawierały błędy terminologiczne oraz merytoryczne.

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 20 grudnia 2018 r., sygn. akt III AUa [...] oddalił apelację D.D. stwierdzając jej bezzasadność. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd pierwszej instancji w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Przedmiotem sporu w rozpoznawanej sprawie było prawo do dalszej renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, przewidziane w art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. Sąd Apelacyjny stwierdził, że apelacja D.D. nie mogła być uwzględniona, bowiem odwołująca nie przedstawiła żadnych racjonalnych wniosków – poza subiektywnym odczuciem dotyczącym jej stanu zdrowia – mogących w jakikolwiek sposób podważyć treść opinii biegłych z zakresu dermatologii. W opinii biegłych brak było podstaw do stwierdzenia, że odwołująca cierpi z powodu zmian o etiologii alergicznej. Ponadto praca przy obróbce drobiu nie jest wyuczonym zawodem odwołującej. Jest ona bowiem z zawodu zdobnikiem ceramiki, który to zawód może wykonywać, a ponadto w przeszłości pracowała jako kasjer oraz pokojowa i takie zatrudnienie może również podjąć. W ocenie Sądu Apelacyjnego, argumenty apelującej mają jedynie charakter gołosłownej polemiki z ustaleniami biegłych.

W skardze kasacyjnej ubezpieczona zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, czyli art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c. mające wpływ na wynik postępowania, poprzez nieprzeprowadzenie dowodów z opinii biegłych oraz poprzez nietrafne zastosowanie norm przepisów europejskich.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca podnosi doniosłość zagadnienia prawnego w postaci uznania ograniczenia niezawisłości sądu w przypadku związania opinią powołanego biegłego sądowego, którego opinia, zdaniem skarżącej, pozostaje w sprzeczności i innymi opiniami oceniającymi stan zdrowia skarżącej. Skarżąca twierdzi również o istotnym zagadnieniu prawnym związanym z przedmiotem niniejszej sprawy w postaci spornego charakteru

sporządzanego na potrzeby zagranicznego organu rentowego dokumentu, mającego stanowić podstawę ustalenia praw emerytalno-rentowych obywatela, nabytych w danym państwie trzecim, którego ewentualne wady prawne lub faktyczne mogłyby być wyjęte z kontroli sądowej lub nawet podlegać utajnieniu wobec strony postępowania. Skarżąca podnosi w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, że jej choroba skórna, jakkolwiek zlokalizowana na niewielkiej powierzchni i z pewnością nie zagrażająca jej życiu – jest na tyle uciążliwa, że dyskwalifikuje ją od dalszej dotychczasowej pracy zawodowej.

Skarżąca wnosi o uchylenie oraz zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczenia o oddaleniu apelacji oraz o jego zmianę poprzez orzeczenie o ustaleniu prawa skarżącej do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, ewentualnie o uchylenie w/w wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego rozstrzygnięcia oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego i zwolnienie z obowiązku ponoszenia ewentualnych dalszych kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w

sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie do rozpoznania skargi kasacyjnej został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie tych przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania.

Powołując się na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. skarżąca powinna mieć na uwadze, że wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero bowiem wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, poz. 51; z dnia 10 stycznia 2012 r., I UK 305/11, LEX nr 1215784; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950; z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307; z dnia 14 kwietnia 2015 r., II PK 217/14, LEX nr 678073; z dnia 28 października 2015 r., I PK 17/15, LEX nr 2021940; z dnia 14 stycznia 2016 r., II CSK 382/15, LEX nr 2090999). Ponadto przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne

trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Sformułowanie zagadnienia powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego. Nie każde więc orzeczenie, nawet błędnie wydane, zasługuje na kontrolę w postępowaniu kasacyjnym (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 18 marca 2004 r., I PK 620/03, LEX nr 513011, z dnia 8 lipca 2004 r., II PK 71/04, LEX nr 375715 i z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 332/07, LEX nr 452451 i z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538).

Na podstawie powyższych wywodów stwierdzić należy, że przedstawione w skardze kasacyjnej „zagadnienie prawne” nie spełnia wymogów przewidzianych dla tej przesłanki przedsądu (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Przedstawiona w pytaniu kwestia została bowiem sformułowana w sposób ogólny oraz w żaden sposób nie przyczynia się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego, gdyż koncentruje się na próbie przeforsowania przez skarżącego konkretnego rozstrzygnięcia w jego indywidualnej sprawie.

Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Dlatego przedstawienie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie konkretnych przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen – wyrok Sądu Najwyższego z 20 września 2012 r., I PK 107/12 (LEX nr 1675323).

Należy zatem stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie dominuje polemika skarżącej z sądową oceną materiału dowodowego, co wymyka się spod oceny w tym zakresie Sądu Najwyższego na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.